

„Dacă aş fi ştiut aceasta!”

Într-un vagon de dormit al căilor ferate, ocupat, un copil mic striga în timpul nopții după îndurare.

„Cer”, s-a făcut auzită o voce energică din cabina alăturată, „ca mama copilului să se îngrijească, în sfârșit, să se facă liniște, ca să putem să dormim puțin!”

Strigătul copilului a amuțit după aceasta pentru câteva clipe. O voce bărbătească a răspuns pe un ton obosit:

„Mama copilului zace în sala cimitirului, încă neînmormântată, în sicriu. De trei nopți veghez lângă copil și îmi dau toată osteneala să liniștesc copilul și să-l adorm.”

Atunci s-a animat alături. Cineva s-a ridicat grăbit de pe patul său și proprietarul glasului energic de mai înainte a spus, dar de data aceasta pe un ton îngăduitor, blând:

„Iertați-mă, domnule! N-am bănuir așa ceva. Vă rog, permiteți-mi să am grijă câteva ore de micuță, în timp ce dumneavoastră încercați să dormiți puțin. Dacă aş fi ştiut aceasta, n-aş fi vorbit așa. Îmi pare extraordinar de rău.”

Și cu aceasta, bărbatul străin a luat în brațe copilul care plângea, așa de atent și de grijuliu, cum mama copilului cu greu ar fi făcut-o mai bine și a pășit dus și întors cu el, legănându-l și fredonându-i încet atâta timp, până a adormit. Apoi l-a culcat pe propriul său pat și l-a vegheat până s-a luminat. La ivirea zorilor, tata, care se odihni bine între timp, și-a luat iarăși micuța fiică și străinul a spus:

„Sper că mi-ați iertat cuvintele neprietenoase. Nu le-aș fi spus, dacă aş fi ştiut totul.”

Această mică întâmplare vorbește de la sine. Repede și de multe ori suntem pregătiți pentru condamnarea altora, fără să cunoaștem motivele și circumstanțele. Dacă judecăm numai după aparență, putem să facem greșeli, pe care putem să le suportăm toată viața noastră.

În cazul de mai sus, o daună putea fi evitată, dar deja mulți au strigat aproape în disperare: „O, dacă aş fi ştiut aceasta!” și anume atunci, când moartea făcea să fie imposibil ca ei să-și repare iarăși nedreptatea.

„Preaiubiților”, scria marele apostol al dragostei, „să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu!” [1 Ioan 4.7.] Și câteva versete mai departe: „Dacă așa ne-a iubit Dumnezeu (și anume, că L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre), suntem datori să ne iubim și noi unii pe alții.” [1 Ioan 4.11.]

Dragostea pentru aproapele se dovedește în îndurare. În Luca 6.36, Domnul Isus spune: „Fiți deci îndurători, după cum și Tatăl vostru este îndurător”. Ca „aleși ai lui Dumnezeu”, creștinii credincioși sunt chemați în Epistola către Coloseni să aibă „o inimă plină de îndurare” sau, cum mai este tradus, să se îmbrace cu îndurare cordială (Capitolul 3.12). Nu vrea aceasta să ne spună, înainte de toate, că în judecarea altora, ale căror circumstanțe și motive nu le cunoaștem, trebuie să fim atenți prin faptul că practicăm blândețea și răbdarea?